

Arrest

nr. 349 559 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVILLEZ
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat C. DEVILLEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juni 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op verzoekster.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekster onvoldoende concrete elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat de verwerende partij evenmin dergelijke noden in haar hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. In de mate zij voorhoudt dat 'van haar niet verwacht kon worden dat zij deed wat van een asielzoeker verwacht kan worden' en dat het feit dat uit het attest geen diagnose volgt, niet betekent dat er geen kwetsbaarheid is die bijzondere noden vereist, wijst de Raad op wat volgt.

Uit het verloop van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt dat de protection officer voldoende oog had voor het profiel van verzoekster. Uit de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoeksters persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. Tevens kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar en haar kinderen is overkomen. De Raad ontwaart geen abnormaal verloop van de persoonlijke onderhouden, rekening houdend met verzoeksters kwetsbaarheid. Uit verzoeksters verklaringen of bijgebrachte stukken kan niet afgeleid worden dat zij niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Evenmin geven verzoeksters of haar advocaat op enig moment aan dat zij over verminderde vermogens zou beschikken (NPO II, p.2 en 10). De Raad stelt overigens vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke steunmaatregelen al dan niet dienden verleend te worden tijdens de persoonlijke onderhouden.

Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoekster haar rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt, net als de verwerende partij, vast dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

4. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië haar vader en haar ex-echtgenoot, en meent dat zij geen effectieve bescherming geniet van de nationale autoriteiten in haar land van herkomst. Verzoekster toont evenwel geen nood aan internationale bescherming aan.

4.1. Wat betreft de problemen die verzoekster met haar vader gekend zou hebben toen zij en haar gezin nog in Albanië woonden, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden en op uitgebreide wijze gemotiveerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van het conflict met haar vader een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dat zij niet aantoonst dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij en het poneren van een vrees voor vervolging. Verzoekster slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze problemen hoe dan ook niet als voldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen van verzoekster en haar toenmalige echtgenoot terecht geconsidereerd: "Uw jarenlange problematische relatie met uw schoonvader die u beschreef als psychologisch geweld in de vorm van minachting en beledigingen aan uw adres (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 31/03/2023, p. 3, 4, 6) kan hoe dan ook niet worden beschouwd als dermate zwaarwichtig dat er gesproken kan worden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de situatie na het ongeval waardoor uw schoonmoeder in een rolstoel belandde, moet eveneens worden geconcludeerd dat er geen sprake is van eerdere ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U

haalde twee incidenten aan waarbij het tot een fysieke confrontatie kwam tussen u en uw schoonvader. Eind september 2022, enkele dagen na het ongeval, viel hij u aan met een scherp voorwerp waarop u hem kon afweren (CGVS, p. 5) en toen u hem op school opnieuw tegenkwam vochten jullie zonder dat één van jullie verwondingen opliep (CGVS, p. 8-9). Uw schoonvader zou ook uw zoon D.(...) enkele klappen hebben gegeven hetgeen jullie niet opmerkten tot D.(...) jullie dit thuis vertelde (CGVS, p. 6). Noch u noch uw echtgenote vermeldde deze klappen bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS d.d. 02/01/2023, vraag 3.5; vragenlijst CGVS E.(...) d.d. 02/01/2023, vraag 3.5) en uw echtgenote vermeldde dit nog steeds niet toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd de fysieke belaging te concretiseren (CGVS E.(...), p. 5-6). Ze vermeldde enkel dat uw schoonvader uw zoon tegen u trachtte op te zetten (CGVS E.(...), p. 3) hetgeen de geloofwaardigheid van deze klappen danig ondermijnt. Uit deze drie gebeurtenissen die zich in een zeer specifieke context afspeelden, en die op zich niet dermate zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van eerdere ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/7 Vreemdelingenwet, kan niet worden geconcludeerd dat u of uw gezinsleden bij een terugkeer naar Albanië een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van subsidiaire bescherming. Dat uw schoonvader verslaafd is aan alcohol en iemand van jullie iets zou kunnen aandoen zonder het zelf te beseffen (CGVS, p. 7) is geheel hypothetisch en blijkt onvoldoende uit het verleden om dit als een reëel risico te kunnen aanmerken. De bewering van uw echtgenote dat jullie voor uw schoonvaders willen verbergen dat jullie in België verblijven (CGVS E.(...), p. 7) klemmt bovendien met de vaststelling dat u op Facebook nog steeds bevriend bent met uw schoonvader, dat u nog steeds actief bent op Facebook en er aangaf dat jullie naar Brussel zijn verhuisd (zie administratief dossier). Dit gedrag, alsook de vaststelling dat uw schoonvader een door u op 19 oktober 2022 op Facebook geplaatste foto van u en uw echtgenote likete, doet verder afbreuk aan de ernst van uw conflict met uw schoonvader en het risico dat u hierdoor zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Albanië.”

Aangaande het gegeven dat verzoekster de klappen die haar vader haar zoon D. zou hebben gegeven niet vermeldde, voert verzoekster in het verzoekschrift aan dat het persoonlijk onderhoud redelijk kort was, snel ging en omwille van haar nervositeit de klappen uiteindelijk vergat te noemen. Te meer aangezien de protection officer er al weet van had en verzoekster meende dat zij zich moest concentreren op de gebeurtenissen die eraan vooraf gingen. De Raad wijst erop dat elk persoonlijk onderhoud stress met zich meebrengt en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress of de duurtijd van het persoonlijk onderhoud verzoekster zou hebben verhinderd om coherente, volledige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoekster in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen toen zij tot tweemaal toe expliciet werd bevraagd over de fysieke belaging van haar kinderen door haar vader (administratief dossier, NPO verzoekster, p. 5-6), waarbij zij evenwel geen enkele melding maakte van een fysieke aanval op haar zoon.

Bovendien werd door verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van nervositeit waardoor zij moeilijkheden zou hebben om haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Verzoekster brengt overigens geen enkel valabel argument bij om te verklaren dat zij deze klappen niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op het voorgaande, wordt de geloofwaardigheid van de verklaring als zou verzoeksters vader haar zoon enkele klappen hebben gegeven dan ook ondermijnd.

Verzoekster benadrukt dat de Raad in sommige gevallen oordeelt dat het trauma van dien aard is dat het alleen al het verlenen van internationale bescherming kan rechtvaardigen. Blote beweringen van hunnentwege buiten beschouwing gelaten, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat verzoekster dermate traumatische ervaringen heeft ervaren dat dit in haar hoofde aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Sterker, verzoekster geeft in het verzoekschrift zelf aan dat er “geen sprake [is] van een trauma uit het verleden dat het verlenen van internationale bescherming rechtvaardigt”. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het poneren van een reëel risico op het lopen van ernstige schade, het volharden in eerder afgelegde en onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het minimaliseren en bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij aldus geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van het conflict met verzoeksters vader een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Nog los van voormelde vaststellingen, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met verzoeksters vader – of bij een eventuele herhaling van

dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekster en haar ex-echtgenoot: “Op geen enkel moment riep u de hulp in van de autoriteiten. Uw verklaring hiervoor overtuigde geenszins. U stelde dat 70% van de familieleden van uw echtgenote bij de politie werkt en het in Albanië onmogelijk is om hulp te krijgen tenzij je zelf kennissen hebt (CGVS, p. 7). Nog daargelaten dat deze verklaringen weinig coherent zijn met elkaar, bleek u vervolgens slechts in staat om één familielid van uw schoonvader bij naam te noemen die volgens u bij de politie werkt (CGVS, p. 8). Deze man is volgens u dan nog chef van de verkeerspolitie waardoor niet kan worden ingezien dat deze betrekking het voor u en uw gezinsleden onmogelijk zou maken om hulp te kunnen krijgen bij de politie. Er zouden nog twee andere familieleden van uw schoonvader bij de politie werken maar hun namen, functies of werkplaatsen kon u niet geven (CGVS, p. 8). Nog frappanter is de vaststelling dat uw echtgenote niet zeker is of dat familielid wel bij de politie werkte, hem enkel bij zijn bijnaam “T.(...)” kent zonder zijn echte naam te kennen, en niets weet over zijn functie (CGVS, p. 4-5). Ze hoorde louter haar vader zeggen dat de dingen wel geregeld zouden worden (CGVS, p. 4). Noch u noch uw echtgenote maakten dan ook in concreto aannemelijk dat jullie omwille van bepaalde kennissen of familieleden van uw schoonvader niet terecht zouden kunnen bij de nationale autoriteiten. U laakte verder algemeenweg de werking van de Albanese autoriteiten en het gerecht (CGVS, p. 8) zonder concreet aan te tonen waarom u niet op hun hulp en/of bescherming zou kunnen rekenen.” Door in het verzoekschrift de “nauwe banden” van verzoeksters vader met de politie te onderstrepen en hierbij opnieuw te verwijzen naar A., bijgenaamd T., en te betogen dat het feit dat zij verder geen kennis hebben van de precieze banden van de kennissen van verzoeksters vader geen afbreuk doet aan deze band met de politie, komen verzoekende partijen in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen allerm minst als een dienstig verweer kan worden bestempeld en waarmee zij dan ook niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen vervolgen in het verzoekschrift dat op basis van de beschikbare informatie besloten kan worden dat de Albanese overheden niet in staat zijn om een effectieve en niet-tijdelijke bescherming te bieden. Zij benadrukken dat, hoewel er inspanningen zijn geleverd op gebied van onpartijdigheid en doeltreffendheid van de politionele en justitiële diensten, de theorie ver achter blijft bij de praktijk, in het bijzonder bij intra-familiaal geweld en geweld tegen vrouwen. Verzoekende partijen onderstrepen tevens de problematiek van corruptie. Zij citeren en verwijzen in dit verband doorheen hun verzoekschrift naar verschillende persartikels en rapporten. De Raad betwist niet dat er nog ruimte voor verbetering is, doch het betoog van verzoekende partijen is geenszins van aard een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissingen waarbij uit de geconsulteerde landeninformatie onder meer blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. De commissaris-generaal somt daarbij concrete realisaties en initiatieven op, onder meer in de strijd tegen corruptie. Aldus blijkt uit de beschikbare landeninformatie geheel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Wat betreft de vrees van verzoekster dat zij door haar ex-echtgenoot gevisieerd zou worden bij terugkeer naar Albanië, wijst de Raad op het volgende.

In de bestreden beslissing van verzoekster oordeelt de verwerende partij op goede gronden dat uit niets blijkt dat, indien verzoekster met haar kinderen bij terugkeer naar Albanië problemen zou hebben met haar vader, haar ex-echtgenoot, of in aanvaring zou komen met een crimineel netwerk zoals zij in voorliggend verzoekschrift voorhoudt, zij naar aanleiding van deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Wat betreft haar vroegere echtgenoot wordt in de bestreden beslissing terdege het volgende geduid: “Wat betreft uw vrees dat u door uw vroegere echtgenoot gevisieerd zou worden bij terugkeer naar Albanië waarna het lot van uw kinderen onzeker zou zijn moet er op gewezen worden dat u evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw vroegere echtgenoot in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn

van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.5,6).

U geeft immers aan dat u in Albanië een klacht zou kunnen indienen indien u problemen zou kennen met N., maar dat u niet zeker bent dat u bescherming zou krijgen omdat volgens u de kwaliteit van de dienstverlening in Albanië lager ligt dan in België (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.6). U verwijst daarbij ook naar de neergelegde nieuwsartikels over huiselijk geweld tegen vrouwen in Albanië (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.6). Naast een artikel over een misdrijf in Kosovo en een artikel over de toepassing van de Kanun in Noord-Albanië, legt u artikels over vier gewelddaden tegen een vrouw in Albanië in 2012, 2019, 2021 en 2025 neer (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.2-3). Door aan te geven dat er in Albanië sprake is van huiselijk geweld en zelfs van femicide en aan te kaarten dat het optreden van de Belgische politie van betere kwaliteit is dan die van haar Albanese evenknie toont u echter niet aan dat nationale bescherming voor u in Albanië niet voorhanden zou zijn. De bescherming die de nationale overheid biedt moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Bovendien moet er naast de hierboven aangehaalde analyse over de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten vastgesteld worden dat, hoewel huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisiën opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Conventie van Istanboel) en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De huidige strategie dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030. Daarnaast werden ook lokale actieplannen rond gendergelijkheid uitgewerkt. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld (ofschoon nog steeds te laag, zeker in de landelijke gebieden) verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Sinds 2018 zijn politieagenten ook wettelijk verplicht om telkens (bij elke melding van huiselijk geweld) een risico-analyse én een preliminary protective order op te stellen. Sinds 2018 moeten lokale structuren ook actief betrokken worden bij de monitoring en het afdwingen van vonnissen rond

huiselijk geweld. Voortaan moet de nadruk liggen op de coördinatie en verdeling van de aanpak en op de steun aan slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschutlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. De rapporten waarnaar uw advocate verwijst bevestigen dat er in Albanië sprake is van (huiselijk) geweld ten aanzien van vrouwen, maar doen geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde analyse die erop wijst dat er voor u bescherming voorhanden is indien u met feiten van geweld geconfronteerd zou worden (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.10).

Bovendien heeft u op geen enkel moment in Albanië getracht om hulp te zoeken voor uw probleem van huiselijk geweld. Dat u schrik had rechtvaardigt niet dat u de Albanese autoriteiten niet om bescherming vroeg (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.4). Uw autoriteiten kunnen immers slechts optreden indien zij op de hoogte worden gesteld van bepaalde misdrijven of problematische situaties. U heeft voor uw komst naar België uw nationale beschermingsmogelijkheden dan ook niet uitgeput.”

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen andere concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente vaststellingen.

Wat betreft haar vader motiveert de verwerende partij nog op goede gronden met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekster en haar toenmalige echtgenoot het volgende: “Op geen enkel moment riep u de hulp in van de autoriteiten. Uw verklaring hiervoor overtuigde geenszins. U stelde dat 70% van de familieleden van uw echtgenote bij de politie werkt en het in Albanië onmogelijk is om hulp te krijgen tenzij je zelf kennissen hebt (CGVS, p. 7). Nog daargelaten dat deze verklaringen weinig coherent zijn met elkaar, bleek u vervolgens slechts in staat om één familielid van uw schoonvader bij naam te noemen die volgens u bij de politie werkt (CGVS, p. 8). Deze man is volgens u dan nog chef van de verkeerspolitie waardoor niet kan worden ingezien dat deze betrekking het voor u en uw gezinsleden onmogelijk zou maken om hulp te kunnen krijgen bij de politie. Er zouden nog twee andere familieleden van uw schoonvader bij de politie werken maar hun namen, functies of werkplaatsen kon u niet geven (CGVS, p. 8). Nog frappanter is de vaststelling dat uw echtgenote niet zeker is of dat familielid wel bij de politie werkte, hem enkel bij zijn bijnaam “T.(...)” kent zonder zijn echte naam te kennen, en niets weet over zijn functie (CGVS, p. 4-5). Ze hoorde louter haar vader zeggen dat de dingen wel geregeld zouden worden (CGVS, p. 4). Noch u noch uw echtgenote maakten dan ook in concreto aannemelijk dat jullie omwille van bepaalde kennissen of familieleden van uw schoonvader niet terecht zouden kunnen bij de nationale autoriteiten. U laakte verder algemeenweg de werking van de Albanese autoriteiten en het gerecht (CGVS, p. 8) zonder concreet aan te tonen waarom u niet op hun hulp en/of bescherming zou kunnen rekenen.”

Door in het verzoekschrift de “nauwe banden” van verzoeksters vader met de politie te onderstrepen en hierbij opnieuw te verwijzen naar A., bijgenaamd T., en te betogen dat het feit dat zij verder geen kennis heeft van de precieze banden van de kennissen van verzoeksters vader geen afbreuk doet aan deze band met de politie, komt verzoekster in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen allerminst als een dienstig verweer kan worden bestempeld en waarmee zij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader of haar ex-echtgenoot – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook wat betreft de kinderen en de voogdijregeling argumenteert de verwerende partij in de bestreden beslissing terdege het volgende: “Wat betreft uw these dat uw man in Albanië door corruptie de voogdijregeling in zijn voordeel kan laten aanpassen moet er vastgesteld worden dat u er niet in slaagt uw these te onderbouwen waardoor ze tot een loutere hypothese vervalst (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.8,9). Uw bewering dat iedereen corruptie voor dat doel zou inzetten overtuigt immers niet als argumentatie. Dat N. probeert de voogdij van u af te nemen kan u evenmin staven. Uit het verloop van uw echtscheidingsprocedure in België blijkt allerminst dat N. geïnteresseerd is in deze procedure (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.8,9). Zo kwam hij niet op dagen op de zitting van de echtscheiding noch liet hij zich er vertegenwoordigen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat een vader intrinsiek dezelfde rechten op de

voogdij over de kinderen kan laten gelden, maar dat u in casu nalaat aan te tonen dat uw vroegere echtgenoot de (volledige) voogdij door middel van corruptie wil en kan bekomen.”

Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van haar beweerde vervolgingsvrees/risico, en zij komt in wezen dan ook niet verder dan het summier herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waarbij zij niet in het minst ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

4.3. Waar verzoekster nog beweert dat zij geen woning heeft in Albanië, dat zij een alleenstaande moeder van drie kinderen is en dat zij niet kan rekenen op de steun van haar familieleden, wijst de Raad op de pertinente en uitgebreide motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing: “Tot slot werpt u als asielmotief op dat u als alleenstaande, gescheiden moeder geen ondersteuning of woning heeft in Albanië waardoor u van nul moet herbeginnen terwijl u zowel voor uw kinderen moet zorgen als moet werken (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.5). Dit asielmotief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Conventie van Genève, met name het hebben van een gegronde vrees op vervolging omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin valt dit asielmotief onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, zowel bij afwezigheid van een actor in de vernederende en onmenselijke behandeling die u vreest als door het gebrek aan geloof in de ernstige schade die u in Albanië door uw levensomstandigheden zou kennen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Albanië toegang had tot de arbeidsmarkt en er werkte als winkelbediende, secretaresse in een taalcursuscentrum en als medewerkster van een callcenter (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.4,5,9). Daarnaast heeft u recht op kindergeld (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.9). Gevraagd waarom u meent dat u niet voldoende zou verdienen in Albanië om de onkosten van uw familie te dekken antwoordt u dat u niet zeker bent en dat het afhangt van de steun die u al dan niet van uw familie zou ontvangen (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.5,9,11). Uw verklaringen over de steun van uw familie of liever het gebrek eraan kunnen echter niet overtuigen. U stelt dat u niet zeker bent dat uw familie u zou ondersteunen gezien het conflict dat u en N. met uw vader hadden. Er moet echter op gewezen worden dat het conflict met uw familie zoals u het voorstelt ongeloofwaardig is, zoals hierboven aangehaald. Dit wordt eens te meer bevestigd door uw verklaringen over uw pogingen om terug in contact te komen met uw familie. U beweert dat u een vriendin van u enkele maanden geleden naar uw familie stuurde om contact met hen te leggen, maar dat uw ouders niet thuis waren (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.3,5). Hoewel u het betreurt dat u via uw vriendin geen contact met uw ouders kon opnemen ondernam u geen andere pogingen om uw ouders te bereiken (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.3). Buiten aanbellen en vaststellen dat de deur niet geopend werd ondernam uw vriendin niets om uw ouders te lokaliseren. Zo ging ze zich niet informeren bij de burens (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.6). Ook via sociale media trachtte u uw ouders niet te bereiken, volgens u, omdat ze niet met sociale media kunnen omgaan. Als u erop gewezen wordt dat uw vader wel degelijk over een Facebookaccount beschikt, antwoordt u eenvoudigweg dat u geen contact met hem heeft (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.3). Zoals hierboven vastgesteld had N. wel degelijk contact met uw vader, waardoor uw uitleg allerm minst kan vergoelijken dat u geen contact met hem heeft opgenomen via Facebook indien u dit wenste. Met andere familieleden trachtte u evenmin contact op te nemen via sociale media (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.3). Uw verklaringen over uw poging om contact op te nemen met uw familieleden vallen dan ook niet te rijmen met de voorgehouden onzekerheid over de ondersteuning die u van uw familie zou krijgen. Uw voorstelling doet dan ook sterk vermoeden dat u wel degelijk contact onderhoudt met uw ouders en dat u de steun die u van hen kan genieten tracht te verhullen. Daarenboven beschikt u in Tirana over een vriendin die werkt, u ter wille is en u op weg kan helpen om uw leven opnieuw op te bouwen in Tirana (CGVS [XXX] 4/2/2025, p.3). Waar uw advocate verwijst naar de Country policy and information note: domestic violence against women, Albania van december 2022 en daarbij de informatie over de situatie en de perceptie van de alleenstaande moeders benadrukt, moet er aangehaald worden dat dit rapport een sterk onderscheid maakt tussen de situatie in een rurale en in een stedelijke omgeving. Waar er in de landelijke omgeving een negatieve houding ten opzichte van echtscheidingen en alleenstaande moeders kan bestaan speelt deze perceptie veel minder in de steden. In uw geval moet er dan ook benadrukt worden dat u afkomstig bent uit de hoofdstad (DVZ Verklaring [XXX], vraag 10). Bovendien haalt u ook zelf nergens aan dat u bij terugkeer naar Albanië geconfronteerd zou worden met een negatieve perceptie omdat u een gescheiden moeder bent. Dit rapport stelt verder dat het voor alleenstaande moeders zeer moeilijk is in Albanië tenzij ze werk hebben of economische ondersteuning genieten.

Zoals hierboven reeds aangetoond heeft u in Albanië toegang tot de arbeidsmarkt en wenst u geen zicht te geven op de werkelijke ondersteuning die u van uw familie zou krijgen. Er zijn in uw geval dan ook geen redenen om u internationale bescherming toe te kennen omwille van de situatie die u als alleenstaande moeder in Albanië zou kennen.”

Door louter te stellen dat zij volledig geïsoleerd zou geraken bij terugkeer, dat zij een alleenstaande moeder is die de zorg van drie kinderen op zich neemt waardoor ze financieel kwetsbaar is en dat in België psychologische begeleiding genoot waardoor zij een kwetsbaar profiel heeft, kan verzoekster niet overtuigen. Het komt hoe dan ook verzoekster toe dit beweerde risico op verregaande materiële deprivatie op een

concrete en overtuigende wijze aan te tonen, hetgeen zij evenwel volledig nalaat. Uit het door verzoekster neergelegde documenten van het CAW Brussel blijkt niet dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard zou zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren, noch dat zij niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst, temeer zij in België een echtscheidingsprocedure doorliep en hulp zocht bij de Belgische autoriteiten in het kader van een conflict met haar ex-echtgenoot.

Verzoekster toont verzoekster op generlei wijze aan en maakt zij niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij een alleenstaande en gescheiden vrouw zou zijn, zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in haren hoofd.

4.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoonst dat zij met betrekking tot de door haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het uiteenzetten van een louter theoretisch betoog, het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisseren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de verwerende partij en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.5. Tot slot argumenteert verzoekster in voorliggend verzoekschrift dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name "dat zij vreest, bij terugkeer naar haar land van herkomst, mishandeld en/of gedood te worden uit wraak omwille van haar band met een veroordeelde huurmoordenaar".

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster hier nooit eerder melding van maakte, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar twee persoonlijke onderhouds op het CGVS. Hoe dan ook wordt het begrip sociale groep zoals vervat in het Vluchtelingenverdrag, nader uitgelegd in de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om te worden beschouwd als een specifieke sociale groep: ten eerste, moeten de leden van de groep een "aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden", of een kenmerk of geloof delen "dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven", en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als "afwijkend" wordt beschouwd.

Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zou voldoen aan deze cumulatieve voorwaarden. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat verzoekster persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke. Verzoekster maakt dit ook niet aannemelijk door enkel te poneren dat zij hiervoor niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maakt verzoekster eveneens niet aannemelijk dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Voormelde wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster meent dat het gegeven dat Albanië wordt beschouwd als een veilig land van herkomst niet impliceert dat de overheidsbescherming tegen gemeenrechtelijke feiten er ook effectief is. Zij vreest geweld te ondergaan vanwege haar (inmiddels voormalige) echtgenoot en verwijst hiertoe naar de klacht die zij in België bij de politie heeft neergelegd en naar de stukken van het Centrum voor Algemeen Welzijn. Verzoeksters ex-echtgenoot benadert haar in België om hun kinderen te kunnen zien, maar heeft geen procedure ingeleid voor de familierechtbank. De feiten van huiselijk geweld worden op zich ook niet betwist en deze vereisen een toekomstgericht onderzoek: in Albanië zou verzoeksters ex-echtgenoot de voogdij over hun kinderen kunnen verwerven door middel van corruptie. Verder stelt verzoekster dat zij, als vrouw en alleenstaande moeder, behoort tot een specifieke sociale groep die in haar land van herkomst wordt gestigmatiseerd en niet kan rekenen op een afdoende vorm van overheidsbescherming. Op dit punt acht zij voormelde beschikking niet actueel genoeg: er bestaat in Albanië wetgeving die haar in theorie zou moeten beschermen, maar de uitvoering hiervan is gebrekkig. Verzoekster benadrukt dat zij een alleenstaande moeder met drie kinderen is, al sinds 2022 is vertrokken uit Albanië en er in geval van terugkeer niet kan beschikken over een ondersteunend netwerk. Waar haar wordt verweten dat zij dit laatste niet aantoonst, stelt zij dat zij onmogelijk een negatief bewijs kan leveren. Verder bevraagd, stelt verzoekster enkel nog te wensen dat de Raad in zijn oordeel rekening houdt met haar eigen veiligheid en met deze van haar kinderen.”

5. Verzoekster brengt, met voormeld herhalend betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 februari 2026.

5.1. Haar argumentatie ter zitting betreft in wezen nagenoeg niets meer dan een herhaling van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de voormelde beschikking. Verzoekster laat evenwel na concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking te repliceren, maar gaat er daarentegen net aan voorbij. Ze gaat op die manier voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom.

5.2. Waar verzoekster ter zitting de vrees voor haar ex-echtgenoot herhaalt, in dit verband verwijst naar enkele stukken die ze neerlegde, en ze opnieuw voorhoudt dat zij niet kan rekenen op (afdoende) overheidsbescherming, werd in de beschikking al concreet en omstandig op basis van de gegevens in het dossier waaronder objectieve landeninformatie over modaliteiten van overheidsbescherming in Albanië en verzoeksters persoonlijke situatie op basis van haar verklaringen en bijgebrachte elementen, vastgesteld dat zij niet aantoonst dat zij voor de problemen met haar ex, alsook ruimer de problemen met haar vader en eventuele andere personen, niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten zou kunnen rekenen.

Hiervoor wordt verwezen naar wat hieromtrent uitgebreid wordt uiteengezet in de beschikking en bestreden beslissing, vaststellingen waaraan verzoekster met haar algemeen en herhalend betoog ter zitting geen afbreuk doet.

De Raad herhaalt dat verzoekster noch voor de problemen met haar ex-echtgenoot noch voor die met haar vader ooit een beroep heeft gedaan op haar nationale autoriteiten. Dat er volgens verzoeksters uitleg ter zitting alleen maar in theorie bescherming voorhanden is in Albanië, wat ze al eerder aankaarte in het verzoekschrift en waarop reeds werd ingegaan in de beschikking, betreft niets meer dan een blote bewering, gelet op de voormelde landeninformatie alsook haar totale nalaten ook maar ooit enigszins een beroep te hebben gedaan op overheidsbescherming in Albanië. Ze heeft die mogelijkheden niet in het minst benut, laat staan uitgeput en toont op generlei wijze in concreto aan dat zij geen beroep kan doen op de autoriteiten en dat deze haar voor haar verklaarde problemen en in geval van eventuele andere/nieuwe problemen in de toekomst niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden. Waar zij de beschikking niet *“actueel genoeg”* acht, laat verzoekster na concrete en valabele elementen bij te brengen die een ander licht werpen op wat hierover in de beschikking wordt uiteengezet.

5.3. De zeer algemene stelling ter zitting dat het gegeven dat Albanië wordt beschouwd als een veilig land van herkomst niet impliceert dat er ook effectief overheidsbescherming tegen gemeenrechtelijke feiten is, is geenszins van aard anders te oordelen, wel integendeel.

De eerder gedane vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden vinden namelijk net bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij koninklijke besluiten, zoals in het KB van 14 januari 2022, 7 april 2023 en 12 mei 2024 houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Recenter nog werd Albanië bij koninklijk besluit van 3 december 2025 opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst (BS 15 december 2025).

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

5.4. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, bezwaarlijk dienstig en ernstig voorhouden dat zij behoort tot een specifieke sociale groep, als vrouw en alleenstaande moeder die in haar land van herkomst wordt gestigmatiseerd en niet kan rekenen op een afdoende vorm van overheidsbescherming. Immers, niet alleen toont ze niet aan dat ze zou worden gestigmatiseerd in Albanië, maar daarenboven maakt ze dus hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekster maakte overigens eerder in het verzoekschrift nog gewag van een andere sociale groep waartoe ze zou behoren, waarbij ze aangaf *“dat zij vreest, bij terugkeer naar haar land van herkomst, mishandeld en/of gedood te worden uit wraak omwille van haar band met een veroordeelde huurmoordenaar”*, maar laat de vaststellingen hierover in punt 4.5. van de beschikking geheel ongemoeid ter zitting. Ze laat aldus na die grond van de beschikking in een ander licht te plaatsen.

5.5. Verzoekster gaat er voorts ter zitting, zoals waar ze zeer algemeen opmerkt dat de aangehaalde feiten van huiselijk geweld een toekomstgericht onderzoek vereisen, bovendien aan voorbij dat in casu in het kader van haar beschermingsverzoek de bewijslast op haar rust, zoals bovendien reeds werd aangegeven in de beschikking. De procedure in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet vormt een specifieke procedure die als *lex specialis* geldt, waarbij er, vermits verzoekster afkomstig is uit een land dat, op het ogenblik van de bestreden beslissing, als een ‘veilig land van herkomst’ wordt gekwalificeerd, initieel een zekere omkering van de bewijslast geldt. Er bestaat dan met name een vermoeden dat er voor verzoekster geen vrees bestaat voor vervolging of reëel risico op ernstige schade en het komt haar toe om ‘substantiële redenen’ op te geven waarom het land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land kan worden beschouwd (RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498). De procedure steunt aldus op een vorm van weerlegbaar vermoeden van afdoende bescherming in het land van herkomst, dat door een verzoeker kan worden

weerlegd door dwingende redenen in verband met zijn specifieke omstandigheden aan te voeren (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, pt. 47). Zoals in de beschikking wordt vastgesteld, blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

5.6. Waar verzoekster herhaalt dat in Albanië haar ex-echtgenoot de voogdij over hun kinderen zou kunnen verwerven door middel van corruptie, verwijst de Raad naar wat hierover reeds werd vastgesteld in de beschikking, in punt 4.2. Verzoekster laat geheel na concrete elementen bij te brengen die hierover anders doen oordelen.

5.7. Voorts herhaalt verzoekster op zitting dat ze een alleenstaande moeder met drie kinderen is die al sinds 2022 is vertrokken uit Albanië en bij terugkeer niet kan beschikken over een ondersteunend netwerk. Hiervoor wordt verwezen naar wat hierover in de beschikking uitgebreid wordt vastgesteld, in punt 4.3. Met haar zeer algemeen betoog op zitting dat ze het tegendeel niet kan aantonen aangezien ze onmogelijk een negatief bewijs kan leveren, werpt verzoekster geen ander licht op die grond van de beschikking.

5.8. Voor het overige beperkt verzoekster zich op zitting tot het uiten van de wens dat de Raad in zijn oordeel rekening houdt met haar eigen veiligheid en die van haar kinderen, zonder nog enigszins concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking in te gaan.

5.9. Verzoekster brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO